

VIROLET

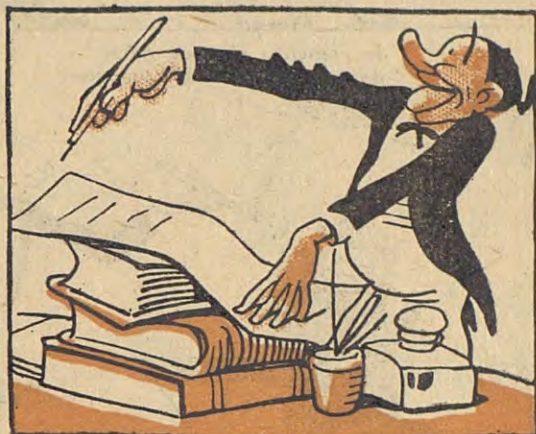
NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

En Virolet, a l'igual que molts infeliços mortals, no pot pujar al tramvia doncs no li agrada l'anar apretat.

Això li fa pensar que si trobés la manera d'evitar les apretades...

...dels tramvies potser fins es faria ric. Es posà a estudiar de valent i per fi exclamà com el matemàtic de Siracusa: Eureka! Ja ho tinc!

El sobretodo pneumàtic! Amb ell se'n va a pujar al tramvia.

Es fica a una entrada, infla el sobretodo amb la petita bomba que porta a la butxaca...

...i ja el tenim disposat a evitar que que el puguin marejar amb les apretades dels companys de la plataforma.

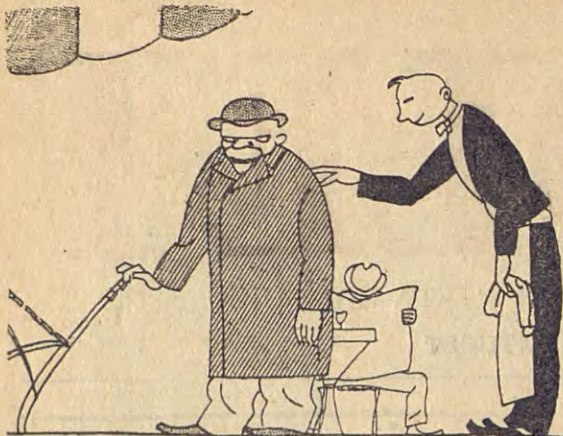
Fins que un tranquil, extranyat de veure aquell home gros al seu costat, va dir-se: Veiam! Provem de punxar-lo!

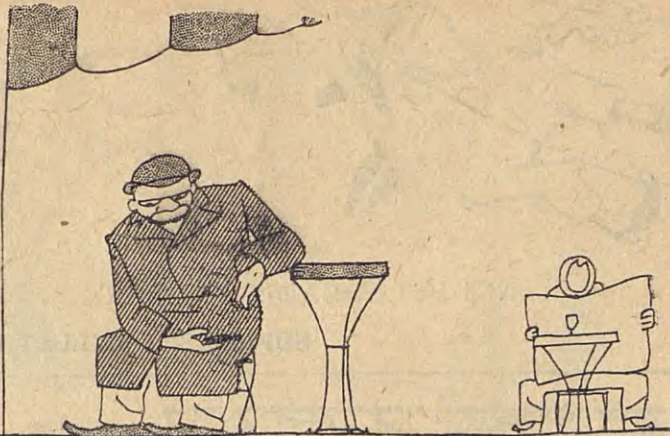
I paf! en Virolet es va desinflar com un globus sense esponja. Produint tal indignació l'estafada de lloc que havia fet als seus companys de plataforma...

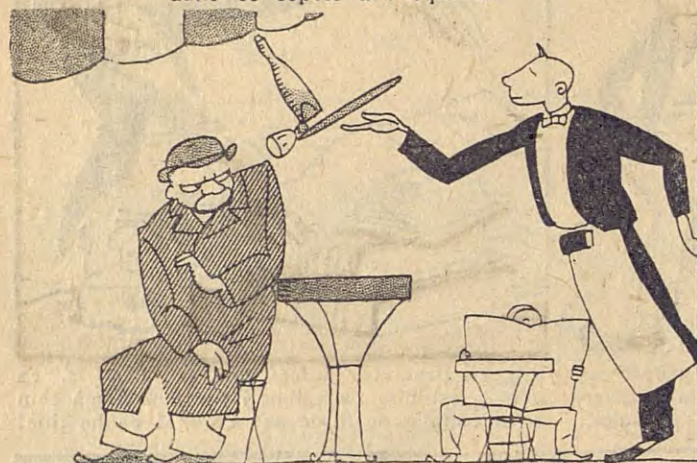
...que aquests el llençaren violentment, exclamant en Virolet al caure: Almenys m'haguessin llançat abans de desinflar-me i m'hauria estalviat aquesta trompada!

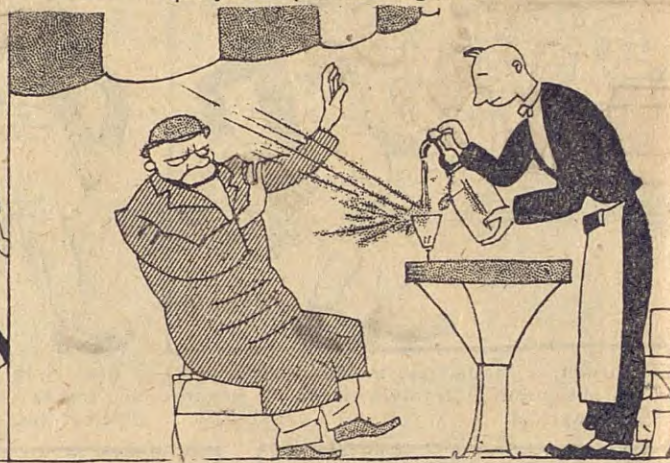
Ja comença el poca pena
dant-vos copets a l'esquena.

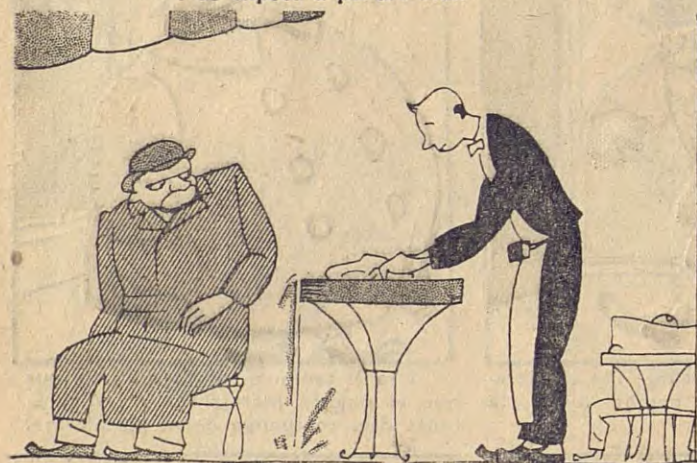
Triga tant el que demanes
que ja se't passen les ganes.

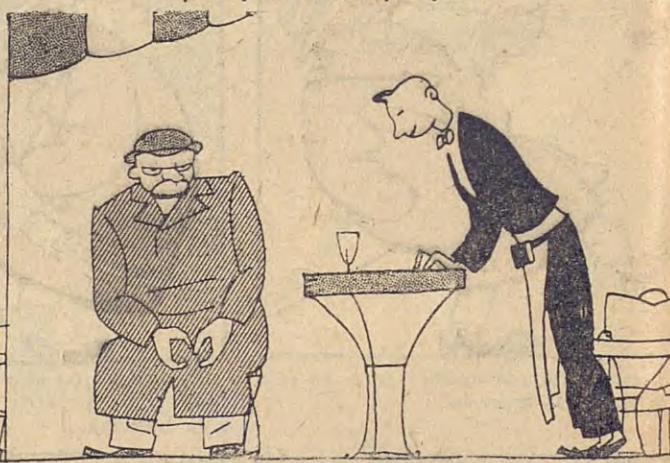
No fa les coses com cal
i us exposa a pendre mal.

Mireu, una altra desdítixa:
quan posa el sifon, esquitxa.

Si ho vol adobar, fixeu's:
us donarà un bany de peus.

Si us ha de dir una paraula,
posa les mans a la taula.

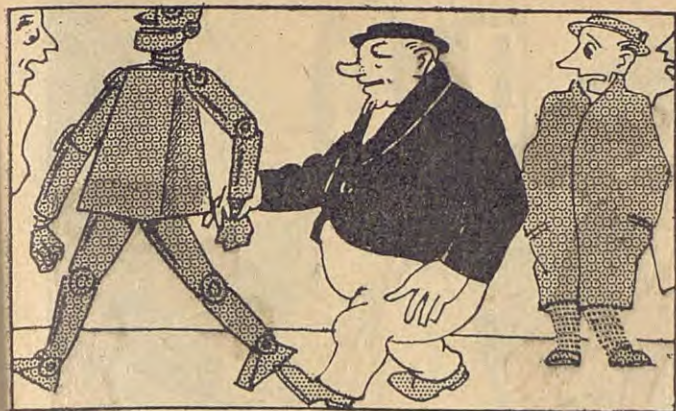
La taula se li ha tombat
i cau a terra estirat.

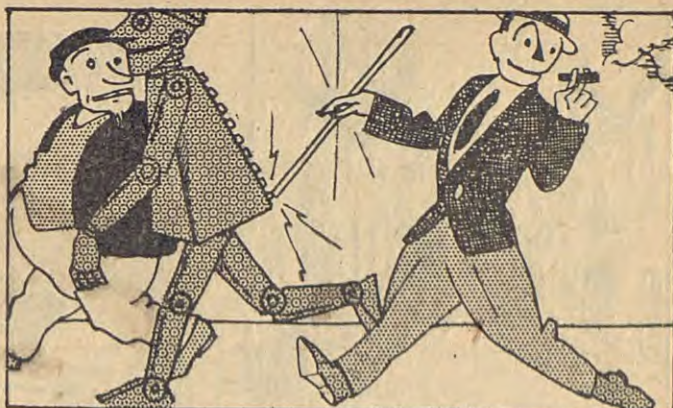
I el senyor, tip de tal maula,
va i l'aixafa a cops de taula.

SI NO FAS LES COSES BÉ — POTS MORIR COM EL CAMBRÉ

LES FACÉCIES D'EN CARQUINYOLI

En Panxa-contenta anava passejant tot satisfet amb el seu ninot mecànic, despertant l'admiració general.

Un presumit passava fent giravoltar el seu bastó i lluint un «puro» d'anella, quan sense voler, ni tan sols adonar-se'n, tocà amb el bastonet el botó corresponent a les embestides.

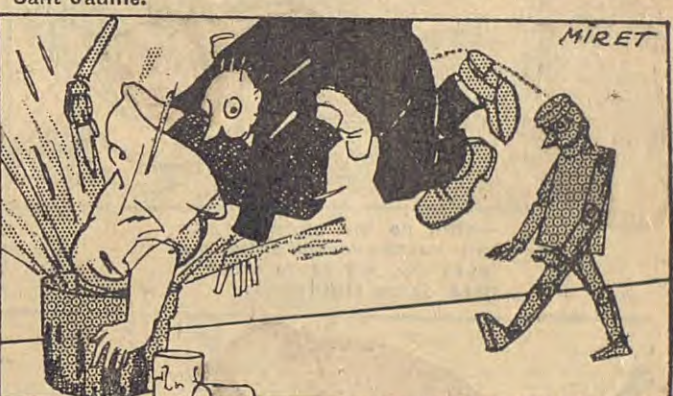
La primera víctima va ser un infeliç florista que portava unes corones mortuòries i que al rebre el «tanto» al darrera es va arribar a creure que seria ell qui tindria de fer servir les corones per al seu propi panteó.

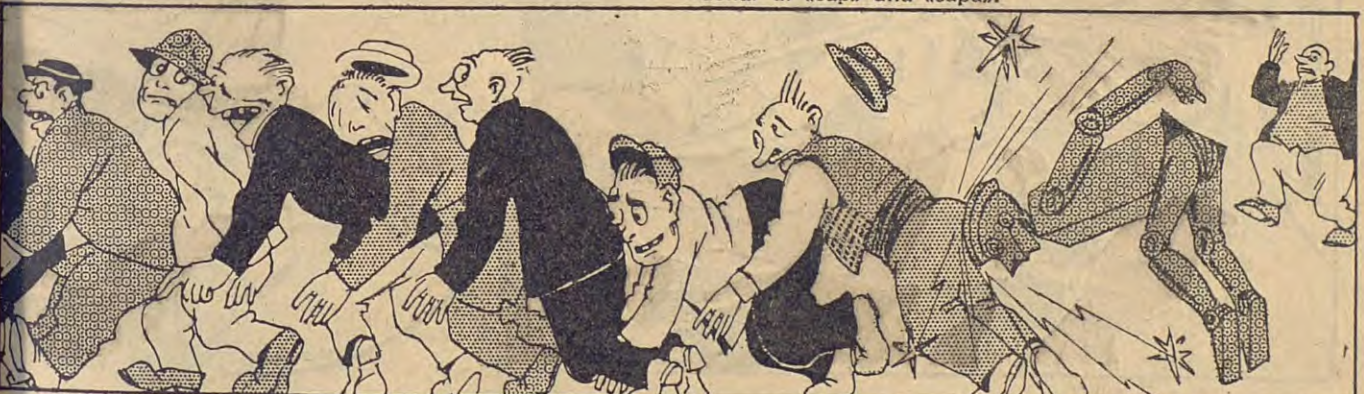
Però no va anar a parar al cementiri sinó al principal de la casa del davant, entrant-hi d'una manera un xic violenta, amb el consegüent esclai de la família, llevat del nen que es pensava que aquell home portava tortells del Forn de Sant Jaume.

Més tard, un pintor que estava preparant els seus pots de color, va oferir un magnífic «blanco» a la acometivitat d'en Carquinyoli.

Aquest, però, preferí començar per un «admirador» del «artista», que badava allí a la vora i els va fer fer cadeneta fins que el pintor va caure al pot de la pintura i es va donar al «cap» una «capa».

Però el més graciós va ser quan el ninot va passar a prop d'un home que feia cua a la porta d'un estanc. Va ser un prodigiós exemple de telegrafia sense fils: el cop donat al darrera d'aquell pobre home, o cas estrany! va fer anar «d'oros» a tota la concurrència.

Era nit. Prop de la una.
I d'un mortal que patia
el trist gemec se sentia
com si n'hi passés alguna

En un fosc carrer de Toledo
feia Don Lope Esquivel
«lo que otro—com diu Quevedo—
no podría hacer por él».

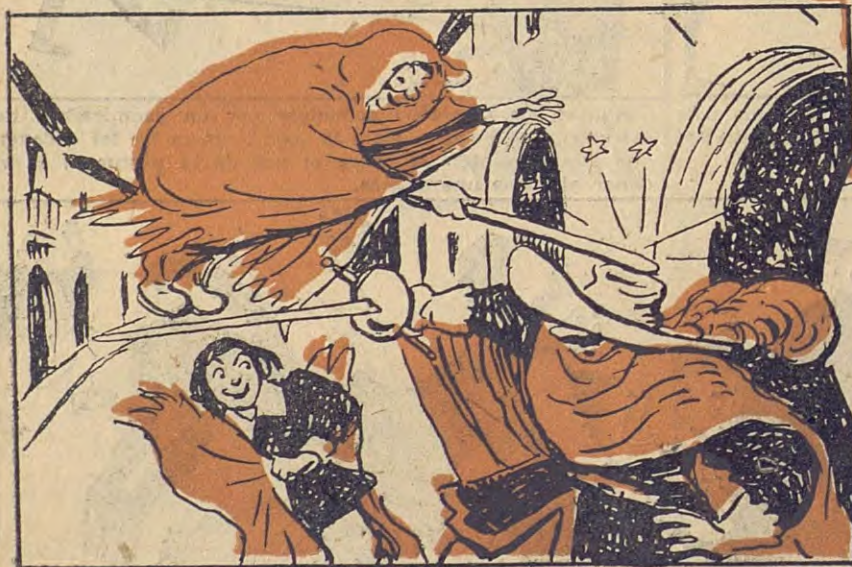
Quan més enfeinat estava
veu venir de trasantó
un fantasma que avençava
empunyant un gros bastó.

—«No, no me causais pavor
con vuestra extraña figura,
pues que me sobra valor
para daros sepultural»

—«Cia, cia, cia, clai Cli, cli, clii
«Me hacéis reir, Don Gonzalo»,
puix si us atanseu aquí,
us trencó el coco «de un palo».

—«Por Baccol No aguanto más;
que muera yo o muráis vos!»
Fa el molinet i zisl zas!
parteix el fantasma en dos.

Els dos trossos—cosa estranyal—
del fantasma, van «guillar»
i don Lope es va quedar
amb un «xasco» i una banya.

reces que formava com una badia, trobaren a la fi el desitjat aparell volador: "Ja veureu quin esglai que'ls hi donaré!"—exclamà en Miranius. De primer inspeccionà l'aeriplà i quedà molt satisfet. Hi havia bona provisió de benzina, i s'apressà a treure's les taques. Després envià en Parracot a buscar goma dels arbres, que

...que subjectaven en Miranius, qui, aprofitant que el tigre estava entretingut rosegant el sucre i la corda, arrencà a correr. Qualsevol altre hauria fugit per mirar de salvar-se, però en Miranius no havia oblidat pas la veu dolça de Maria Estel, i no tenint brúixola, era el qui el guiava altre cop cap el lloc de perill, tot rumiant com ho podria fer per a salvar-se i salvar el pare i filla que romanien empresonats. De sobte recordà que el pare havia parlat d'un hidroavió, i això li donà una idea salvadora i genial. S'enaminà cap a la platja i si no l'avió, trobà en Parracot dormint de panxa al sol. El despertà i junts anaren recorrent la costa, fins que, en un

abondava bastant, mentre ell, en Miranius, se'n anà al torrent on les minyones dels negres anaven a llençar les escombraries, i recollí un bon braçat de plomes d'austruc que hi eren en molta abundor, doncs era costum molt arrelada en el país, menjar els diumenges austruc rostit. Amb la goma que en Parracot

portà, en Miranius, ajudat del seu gros ex-amo, es posà a engomar les ales i la cua de l'aparell. Després, amb molta paciència, anà enganxant les plomes, de faiscó que a les poques hores, l'aeriplà feia l'efecte d'un ocell de dimensions fenomenals. Tot seguit s'hi enfilaren. En Miranius es posà al volant, i en Parracot al seu costat. Inmediatament l'aeriplà es posà en marxa, i s'enlairà magestuosament, prenent la direcció del poblat. Quan el banquer milionari i la seva filla oïren el ronc de l'aeriplà, llurs cors s'obriren a la esperança. Però la cosa no era tan fàcil com

veure en totes direccions, però no pas per fugir com en Miranius havia calculat, sinó al contrari, per a veure aquell animal tan gros. En Miranius, no tenia més que una idea: salvar a la noia de la dolça veu, i al seu pare, i fugir mars a través. Però això com? De primer era necessari fer un forat a la coberta de la barraca on els malarats milionaris es trobaven empresonats... "Ja el tinc!"—exclamà de sobte en Miranius. I sense dir res més, comença a fer volades damunt de la barraca. Una de les vegades que passava pel bell mig, dissimuladament donà una empenta amb el colze a en Parracot fent-lo caure de l'aparell. El resultat fou explèndid. En Pa-

rracot, amb el seu pes enorme, reventà la coberta de la presó, feta amb canyes de bambú i fulles de Kamalakapataka, anant a parar a dins, sense rebre cap mal puix la coberta havia suavitat el cop. Aleshores, planejant s'atansà més, i pogué recullir el milionari i la seva filla, que resultà més maca que una princesa formosa, i que sortiren per l'esboranc, ajudats d'en Parracot que tenia prou força per a alçar-los a tots dos d'un plegat. La dificultat, però, estava en treure en Parracot d'allí dins; perquè ell s'havia quedat sol i no tenia ningú que podés ajudar-lo. Però en Miranius, amb una habilitatíssima maniobra que deixà admirat el milionari i enamorada la seva filla, va aconseguir introduir la cua de l'avió per l'esboranc de la barraca, amb lo qual el gros Parracot podé agafar-s'hi, pujant-hi com qui va a cavall, i l'aeriplà anà per empendre el vol. I no diem que l'emprengué, perquè, quan anava a fer-ho es sentí trabat pel pes enorme de vint i set

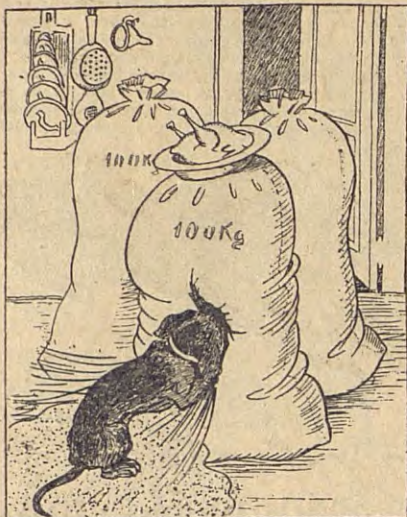

negres majors d'edat que, enfilant-se com micos, havien conseguit agafar-se de mans en l'ala inferior de l'hidroavió. Si no hagués sigut per la nosa, l'efecte no era lleig: semblava un serrell tot al voltant de l'ala. L'aeriplà estigué uns instants, si caic si m'aixeco, però mercès a l'habilitat d'en Miranius, pogueren mantenir-se a una alçada d'uns vint metres, entrant així vers el mar. "Ja veurán quin bany els hi faré pendre ara!"—digué en Miranius. I féu davallar l'aparell ben arrán de l'aigua, de farsó que'ls negres es mullaven fins a sota aixella. Però, tossuts com un roc, no es deixaven anar. "No ens em podren desempellegar!"—digué la Maria Estel un xic temorena. "Que no Ara, ho veurá!" féu en Miranius, mirant-se-la amb molta simpatia. I imprimí tot seguit a l'aeroplà una direcció ascendent, enfilant-se en pocs moments fins a vint i cinc metres. En essent allí, preguntà al milionari, si portava revolver. "Aquí el tens, però només tira setze bales i els negres son vint i set negres i no podràs fer blanc". "No els vull pas tocar, pobret. Amb que prenguin un bany m'accontento". I enarborant al revolver, es girà vers els negres i disparà un tret en l'aire. En el mateix instant, els vint i set penjois es despenjaren, caient des d'aquella alçada a dins del mar, veient-se obligats a tornar a la platja nedant una bona estona. El milionari felicità a en Miranius i li manifestà que se sentiria molt honorat si volia ésser el seu gendre. Ell respongué que més honorat es sentiria ell i la Maria Estel digué que ella també es sentiria més honrada, i com que tots coincidien, en arribant a Barcelona es varen casar, no solament en Miranius amb ella, sinó ella també amb en Miranius, en senyal d'afecte i reconeixença. I així varen acabar les peripécies d'en Miranius.

EL GOS SEIXERIT

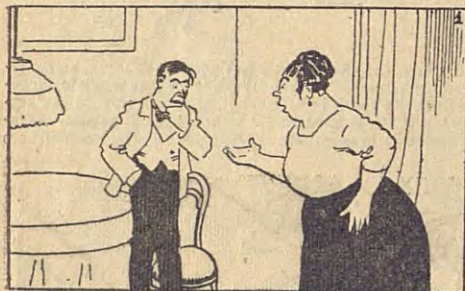
Han posat assobre el sac una plata amb un pollastre.

El gos el voldria haver mireu el que va empescar-se.

El sac s'aclofa, pansit i el goset podrà atipar-se.

En Tanasi ja fa tres dies que ha obert una barberia i encara no hi ha entrat ànima vivent.

—Això és com les mosques—diu la seva dona,—quan entri un parroquià seguiran els demés.

Però passen dies i ningú es decideix a utilitzar les habilitats d'en Tanasi, i a fe que molts ho han de menester.

Vaja, ja era horal Un senyor pacífic i rodanxó fa sa entrada triomfal a la nova barberia.

En Tanasi ara està patint perquè la seva dona, distreta, no té esment del agradós esdeveniment.

De tal manera pateix que a l'últim no es pot aguantar i li crida:
—Ja en tenim un!

—No seré pas jo!—crida espantat el bon home i «toca el dos» més que de pressa amb la cara plena de savó.

CONVERSA

—El millor dinar que fem és talls de xai estufat.

Si ens sembla tou, nó hi tirem cap cop anís escarxat.

—I després?—Res més que postres. Es qüestió d'anà's quefers: Dels cinc grans que he dit duc mostres per a vendre a n'els graners.

J. JESUALD B.

XARADA

Si el pa «prima» als peus te cau hi ha perill que et danyi, Pau, com si una «un» «dos» et caigués de dalt de «dos» «un» «dos» «tres».

J. JESUALD B.

MONÓLEC

Tota pera al encetar em recorda guerres vils i desastres uns quants mils que de jove vaig passar junt amb quatre caps de suro.

Cada un d'ells feia un ofici dels que he dit i el benefici no arribà mai a fè un duro.

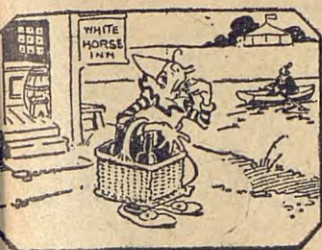
JOAN DE LA B. PIÑOL

ROMBO

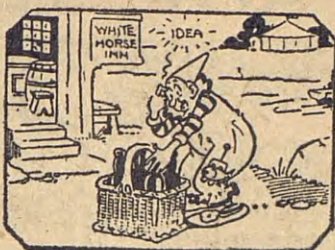

Posant lletres a cada punt pot llegir-se vertical i horitzontalment: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, part del cos; 3.ª, capital europea; 4.ª, llegum; 5.ª, regió del Asia; 6.ª, nombre i 7.ª, consonant.

J. JESUALD B.

Un client que li ha fet gastó
escapa sense pagar...

...a través d'una riera
i la barca s'ha emportat.

Prò ell és home d'idees,
no li falta material...

i uns soperbs patins aquàtics
acaba d'improvisar.

X A R A D A

Prima, primera-tres-quatre, co-
negui la tres-quatre, tot, hu-cinc,
molt amable Peruano, quina em
regalà el quatre-cinc-tres al au-
sentar-me d'hu-dos-tres i el que
cuido amb molt d'amor, en re-
cord de tan distingida dama.

CREU NUMERICA

67	Preposició
87	Planta
154742	Fruit
123458	Animal
47	Nota musical
12	Animal
37	»
6421	»
371262	»
12345678	»

ENDEVINALLA

Es tant trista la sort meua
i és tant negre lo meu fat,
que no hi ha mal ni misèria
que jo no vagi al davant.

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

Als rodolins incomplets:
—Ja dura massa la broma
posarem un xic de gomal
—Hola, altre cop ha trucat,
ja es deu haver enganxat!
Més sols troba, el senyor Llates,
enganxades les sabates.

Al logogrif humèric: Rumania.
A las xaradas: Patacada y Bar-
celonina.

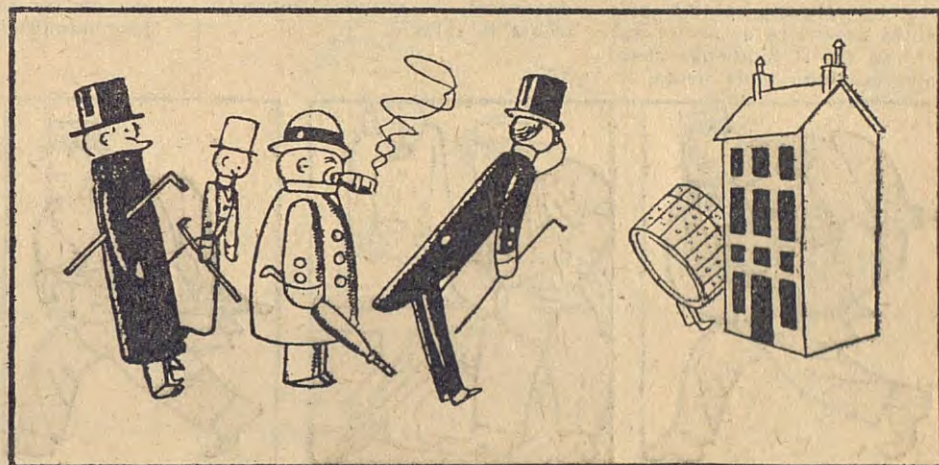
Al rombo:

C
RAM
DUMAS
RUMANIA
CAMAMILLA
MANILLA
SILLO
ALA
A

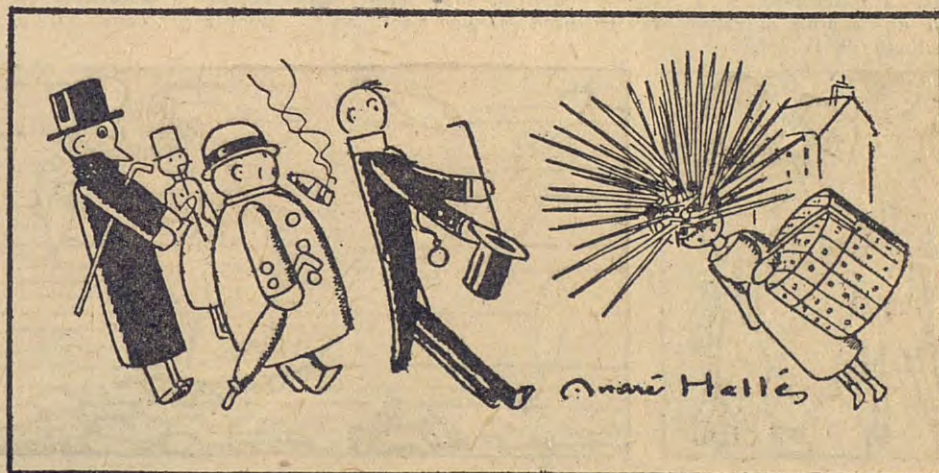
LEGÍTIMA DEFENSA

—Vaja, és una «llauna»! Aquests senyors tan atipadors m'estan seguint des de
fa mitja hora i no me'ls puc treure de sobre.

—Si tingués un revòlver, m'hi faria a trets! Però no tinc llicència d'us d'ar-
mes. Ah, calla!...

—Per a dur agulles al capell no se'n necessita, de llicència!

EL FILANTROP

(Sobre un tema d'Alphonse Allais)

Cada diumenge acudeixen els pescadors de canya a les ribes del riu per veure si durant tot el sant dia arriben a pescar un peixet, un sol peixet, que ja és tota la fortuna del pescador de canya. El senyor Canons està desolat d'aquesta misèria del pescador de canya i tot se li'n va en preguntar als interessats què és el que es podria fer per a remeiar l'aguda crisi de la pesca encanyissada.

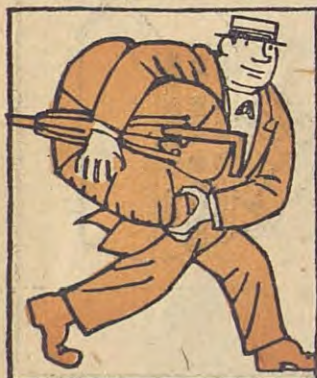
El senyor Canons és un home bo com el pa. Es passa tota la setmana patint pels pobres pescadors de canya que perdran tot el diumenge sense l'alegria d'una bona pesca.

Després de molt i molt rumiar sobre la crisi greu de la pesca dominical, el senyor Canons ha trobat la solució.

Anirà a comprar-se una bona escafandra per tal de poder baixar al fons del riu a atacar el problema en les seves pròpies arrels.—El que se'n diu una immillorable escafandra.

Però el senyor Canons no baixarà a l'aigua només que per a enterar-se, sinó que hi anirà amb el remei, la solució de la crisi.

La solució està a càl adroguer.—Doni'm una llauna de sardines, senyor adroguer.

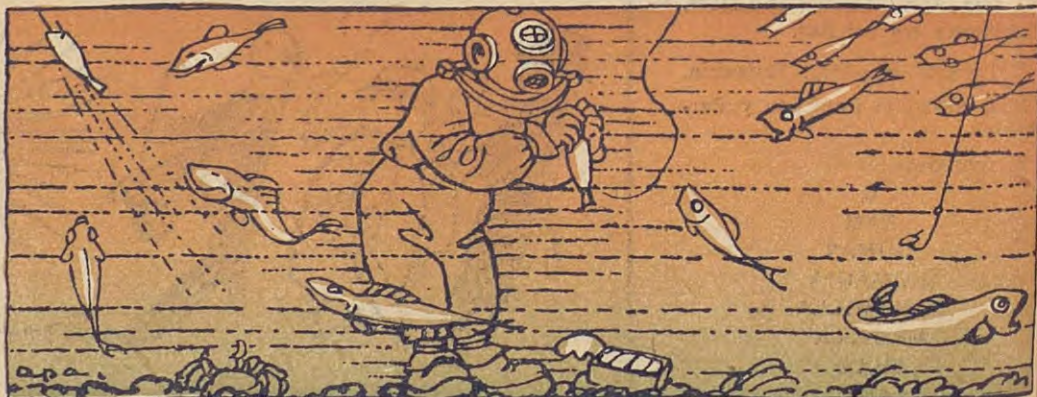
El senyor Canons és feliç. Ja ho té tot per a acudir a solucionar el paorós problema fluvial.

Amunt i crits. L'èxit és segur. Pít i foral!

Tot ja està a punt. Cal només baixar a l'aigua un xic abans...

...de l'arribada dels infeliços pescadors. I un cop al fons del riu la feina serà ben senzilla: penjar a l'am de cada pescador una magnífica sardina; no pas una sardina qualsevol, sinó una sardina ben conservada, apunt de menjar.